

— Mi lett aztán a vásárhelyi szép paplan sorsa? — révedezett el Pap Mózes mesélő kedvében a szép emlékeken. — Hihetőleg Törökországban, halálos óráján azt kívánta a generális úr, hogy azzal takarják be holttestét! — adott megnyugtató feleletet önmagának.

Gyallay Domokos.

ÉRIK A FÖLD.

O t t h o n megindult valami vad zsongás,
bátran tör be a Nyebojsza tetőn,
mezőn, réteken ébred a zsidongás
és kongás csendül szívremegtetőn,
a mag megmozdul meleg üregében,
a csira már kidugja kis fejét,
megzstrosul földünk a barna, ében
és hallani a szántók énekét,
a borjúk ugrálnak csiklandó kedvvel,
életet jósolgat a kandi kakuk,
fickánd a csikó, játszó gyerekekkel
harsog az utca és zsidong az út,
lázban égnek a földek, fák és rétek
és mozdulnak és lihegnek és élnek
és szellő suhan által a falun,
kipirosul arca leány, legénynek,
ha furcsa tűzzel egymás mellé érnek
s a golya göggel a magasban áll:
győzelmet vívott, teremtő király.

I t t — villany csak az Isten áldott napja,
szobám börtön és én vagyok bús rabja,
itt elmerül a szemem, terül a pillám,
mert város hazám s kerül nap, eső, villám;
a szobám börtön s én szerelem a zárkát,
mint a gyermek a pihegő madárkát,
én szeretem, ha sohasem zavarnak
s zárral takar el ajtó és az ablak,
így azt gondolom: falun élek, csendben
s csak mese az, hogy városivá lettem,
csak mese, hogy a papir minden földem,
csak álom, hogy kinlódom meggyötörten
s kis zúg az egem, amelyre öklöm ráznám,
amért azt tette velem, hogy az írás
lett csak érlelő, termékeny barázdám.

Pálffy István.